

EL PAÍS

QUADERN.

L'alumna valenciana avantatjada de Brassens

Després de tancar un nou festival a París, Eva Dénia ja pensa en el tercer disc dedicat al francès

JUAN MANUEL JÁTTIVA | Valencia | 25 OCT 2012 - 19:08 CET

Archivado en: Eva Dénia Jazz George Brassens Folk Estilos musicales Música

La cantant valenciana Eva Dénia / JESÚS CISCAR

Coneixem bé l'Eva Dénia que va portar el valencià al jazz vocal amb *Adéu, tristesa*. Hem gaudit de la Dénia que aprofundia en la seua debilitat per la música brasilera, en general, i per Antonio Carlos Jobin, en particular, i que gravà un disc dedicat a aquest en valencià. I coneixem la cantautora cada dia més interessada per la música tradicional valenciana, que ha deixat l'empremta en el projecte del seu germà, Carles Dénia, amb la Nova Rimaire, i que ara explora pel seu compte en format de quartet *folk* de manera regular. I sabem, és clar, de l'Eva Dénia professora de valencià que acaba de donar a tot allò una certa

pàtina de delectar ensenyant, amb rigor i passió.

Enmig d'aqueixa obertura de vies relacionades amb la música valenciana i el jazz, Eva Dénia emergeix de tant en tant cantant George Brassens. Un primer disc amb cançons del francès, *Chante Brassens* (2005), amb la imatge del trio en portada i "Brave Margot" com a inici... Se sap d'alguns concerts a França... Alguna actuació de Brassens a València... Bones crítiques en la premsa francesa ("mai no m'ho hauria imaginat", confessa) sobre l'espanyola que canta Brassens... Un segon disc amb el repertori del cantautor de Sète, *Toujours Brassens* (2008), amb una emblemàtica pipa en primer pla i "Le vent" per a fer boca... Eva Dénia du Brassens a Cuba amb l'Institut Français... Bé, això ja no sembla un divertiment, i menys encara quan el passat diumenge 14 d'octubre la cantautora de Gandia tancà, acompanyada com sol fer-ho per la guitarra de Carles Carrasco i el contrabaix de José Luis Porras, el festival Brassens que anualment s'organitza al parc George Brassens de París. Era la segona vegada que els cridaven per tancar el certamen, que dura tot el cap de setmana i no es para ni per la pluja: huit-cents espectadors davall l'aigua no està gens malament.

No, això no és un divertiment, sinó la confirmació que l'encarnació espanyola de George Brassens es diu Eva. Sense arribar encara al nombre de gravacions i a la projecció que té el màxim especialista en Brassens de la cançó, Miquel Pujadó, la singularitat d'Eva Dénia rau en el fet que agrada els francesos cantant en francès. "Si nosaltres mantenim viu el repertori Brassens és perquè ens criden contínuament de França per participar en festivals". A França se celebren nombrosos festivals al voltant de Brassens. "Això ens obliga a preparar coses noves, a fer gravacions noves...", i tot plegat malgrat que cada membre del trio té els seus propis projectes musicals. "Jo mateixa estic a punt de traure un disc de música tradicional valenciana i durant el temps que està durant l'"aventura" Brassens", diu, i en són 10 anys, "he dut a terme diferents projectes, però Brassens continua". I és que l'il·lustre *setois*, mort el 1981, és un motor cultural imparable: "Quan pense a passar pàgina, em vénen noves propostes que no puc ni vull rebutjar", resumeix entre sorpresa i encantada.

La conseqüència és que ja li roda pel cap un disc nou amb el repertori del cantautor francès.

Tant rendeix Brassens?, pot preguntar-se un espectador Pirineus avall que, dissortadament, no ha

Eva Dénia / JESÚS CISCAR

conegut un fenomen semblant d'agitació cultural al voltant de cap cantautor de l'àmbit català o castellà. Per a Eva Dénia el que passa a França amb l'autor de *La mala reputació* "és admirable", perquè "s'ha convertit en un signe d'identitat importantíssim". Ah, els senyals d'identitat, a València tan evanescents! "Les cançons de Brassens han passat a formar part de la vida dels francesos i han elevat considerablement el seu nivell cultural", explica la cantautora valenciana després d'una llarga experiència sobre el tema. "Les canten els xiquets en l'Educació Infantil i Primària, les treballen a classe els adolescents de Secundària i n'escriuen tesis els estudiants universitaris". Sense oblidar que se'n fan versions contínuament. "Els joves el revisiten", argumenta, "perquè la modernitat dels seus textos i la qualitat de les seues músiques fan que les cançons no perden actualitat".

Què pensa que aporta Eva Dénia al repertori Brassens?

"El primer concert que vam fer a França va ser a Perpinyà", recorda. "Jo tenia por, terror de presentar-me al públic francès. Anar a França a cantar Brassens als francesos!!! Quin atreviment!!! Però la resposta va ser espectacular. En acabar la primera cançó ja sabia que no havia de tindre por. M'acceptaren immediatament. El meu accent, que ells qualificaren d'*ensoleillé*, lluny de molestar-los, els agradà. Diuen que se m'entén tot quan cante. El fet de ser una dona també els agradà molt, ja que no n'hi ha moltes que canten Brassens".

Té cap mentor a França?

"Quan vaig començar a preparar el repertori", respon la cantant, "vaig caure en una pàgina d'Internet anomenada *Auprès de son arbre* [títol d'una altra cançó de Brassens]. M'hi vaig apuntar per rebre un butlletí quinzenal i l'endemà tenia un correu electrònic de Pierre Schuller, el president de l'associació d'amics de Brassens "Auprès de son arbre". Volia saber qui era i per què m'interessava Brassens. Així vam començar una amistat que encara dura. Quan al cap d'un quant temps li vaig enviar la maqueta del que seria el primer disc Brassens, em va escriure entusiasmat. Poc després es va presentar a València perquè volia conèixer-nos personalment. Hem fet una vintena de concerts a França i en tots ha estat Pierre Schuller amb nosaltres, donant-nos suport, fent-nos d'intermediari...".

Carles Carrasco, que a més del guitarrista del trio és l'*alma mater* de Comboi Records, el segell on publica Dénia, explica que intentaren fidelitzar el disc per mitjà de Nighth and Day, "el segell d'autor francès de tota la vida", però va fer fallida. Així doncs, són els amics d'"Auprès de son arbre" allò que els ajuda a vendre discos "a poc a poc, dins de les seues possibilitats". Fins ara en deuen haver venut uns 2 000 exemplars a França.

Chorus (Les Cahiers de la chanson), que era una revista de referència sobre la cançó francesa, els va atorgar el premi anual al millor treball Brassens de l'any 2008 i ho va fer, de manera excepcional, a dos àlbums: *Toujours Brassens*, d'Eva Dénia Trio, i el disc de Joel Favreau, que va ser el tercer i últim guitarrista que va tindre Brassens. I això que "a França, i arreu del món, es publiquen cada any desenes de discos amb música de Brassens, en tots els idiomes i tots els estils".

I ara, la veritat. Com va començar l'aventura Brassens? "Ho vaig fer per pur divertiment fa deu anys, pel plaer de cantar unes cançons que sempre m'han apassionat, perquè volia aprendre a tocar la guitarra i com de millor que amb aquestes cançons", explica una intèrpret que coneix aquesta música des que era una adolescent i li va caure a les mans un parell d'LP de Brassens. "Aquells discos no incloïen les lletres, però jo les cantava totes; moltes vegades sense saber exactament el que deia, les reproduïa fonèticament amb una fidelitat increïble". Allà, en aquella futura cantautora valenciana, va començar George Brassens a tindre una avantatjada alumna a València. I sembla que la relació serà llarga.